

Vänsterpress om Mellanöstern – maj 2015

För tidigare artikelsamlingar som handlar om Mellanöstern under denna vår (nyaste först), se [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (april 2015), [Vänsterpress om Jemen – början av april 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mars 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (februari 2015) och [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (januari 2015).

Om utvecklingen i Syrien, se Aron Lunds artiklar (nyaste först): [Den syriska oppositionen och mötena i Paris, Kairo och Moskva](#), ["Vi måste få ett slut på detta smutsiga krig" - Intervju med Heitham Mannaa](#) samt [Varför segern i Kobane är viktig](#)

Av stor betydelse för utvecklingen i hela regionen är den Islamiska staten och dess roll. Om detta se [Böcker om Islamiska Staten \(IS\)](#), som presenterar två böcker om ämnet (med längre bokutdrag), samt artikeln [Islamiska statens historia](#).

Martin Fahlgren 12/5 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Libanons migrantarbetare tar strid.....</i>	<i>1</i>
<i>Israels skolbomber fördöms</i>	<i>2</i>
Arbetarmakt	2
<i>Syriensolidaritet – massmördarens trogna stödtrupp</i>	<i>3</i>
Dagens Arena.....	6
<i>Där IS gror.....</i>	<i>6</i>
Internationalen	9
<i>Aktivister samlar pengar till en skola i Syrien.....</i>	<i>9</i>
Offensiv	10
<i>Riv Fort Europas flyktingmurar.....</i>	<i>10</i>
<i>Imperialismen hotar Rojavas återuppbyggnad.....</i>	<i>13</i>
Proletären.....	15
<i>Libyenkriget och flyktingdöden</i>	<i>15</i>
<i>FN terrorstämplar al-Nusra – USA hjälper dem med vapen</i>	<i>18</i>

Arbetaren

Libanons migrantarbetare tar strid

Axel Green

Arbetaren 8/5 2015

I söndags tågade migrantarbetare genom Beirut's gator för att kräva rätten att organisera sig. Trots den libanesiska rege-ringens olagligförklaring av hushålls-arbetarfacket vågar fler och fler öppet organisera sig.

Tusentals hushållsarbetare tågade under söndagen genom Libanons huvudstad Beirut för rätten att organisera sig fackligt.

Hundratusentals hushållsarbetare, varav den absoluta majoriteten migranter, som lever under slavliknande förhållanden i landet påbörjade i slutet av förra året arbetet med att bilda en fackförening. Kort efter att ansökan om att bilda föreningen lämnades in till myndigheterna olagligförklarades den av arbetsmarknadsministern. Även om facket kämpar i motvind börjar fler och fler hushållsarbetare öppet våga visa sitt stöd.

– Vi är mer än bara hushållsarbetare och vi stödjer varandra, säger Lippie, migrant från Bangladesh, till libanesiska Daily Star.

Enligt FN-organet för arbetsrättigheter, ILO, arbetar omkring 250 000 kvinnliga migrantarbetare i privata libanesiska hem, många av dem under fruktansvärda förhållanden. Människorättsorganisationen Human Rights Watch rapporterar att våldtäkter, misshandel och inlåsning är vanligt förekommande.

Men trots att problemet är vida känt, och våldet naturligtvis olagligt, leder sällan de få fall som anmäls till fällande dom.

Bland både migrantarbetarna och inhemska fackliga organisationer har behovet att göra fackligt motstånd blivit uppenbart. I slutet av januari i år utropades därför arabvärldens första fackförening för inhemska och utländska hushållsarbetare.

– Vi vill bli behandlade som människor, som riktiga arbetare. Med den här fackföreningen kommer jag inte längre att känna mig ensam när man kränker mig, sade fackmedlemmen Leticia till nyhetsbyrån AFP vid utropandet.

Men hushållsarbetarnas fackliga kamp har mötts av hårt motstånd från regering och myndigheter. Den libanesiska arbetsrättslagen deklarerar tydligt att det lagliga skyddet inte gäller hushållsarbetare och den libanesiska arbetsmarknadsministern har kallat initiativet för både ”etiskt och lagligt fel”.

– Utvecklade lagar skulle lösa problemen som sektorn lider av, inte bildandet av grupper maskerade som fackföreningar, sade arbetsmarknadsminister Sejaan Azzi i ett uttalande till libanesiska Daily Star.

Men enligt Nadim Houry, chef för Human Rights Watch i Beirut, bryter myndigheternas agerande mot internationella mänskliga rättigheter.

– De borde erkänna hushållsarbetarfacket. Föreningsfriheten är universell och inte beroende av vad den libanesiska arbetsrätten inkluderar eller exkluderar, säger han.

Internationella människorättsorganisationer, världsfacket ITUC och ILO uppmanar den libanesiska regeringen att införliva hushållsarbetarna i arbetsrätten och erkänna deras fackförening, något som hittills inte har fått regeringen att tänka om. Nadim Houry har inga

förhoppningar om att regeringen av sig själv kommer att backa. Men han kan ändå se en strimma hopp, bland annat genom det ökade modet hos hushållsarbetarna själva.

– För sju år sedan vågade inga utländska hushållsarbetare protestera, men i dag ökar antalet personer som säger ifrån och viljan att kämpa för sina rättigheter, säger han.

Israels skolbomber fördöms

Annie Hellquist

Arbetaren 3/5 2015

En ny FN-rapport om sommarens bombningar i Gaza lägger stort ansvar på Israel. Bland annat för att människor dödades i FN-skolor som användes som härbärgen för folk som flytt sina hem.

Under sommarens bombningar i Gaza träffade Israels bomber sju FN-skolor som användes som härbärgen. 44 palestinier dödades och 227 skadades vid attackerna. Rapporten slår fast att det var den israeliska försvarsmakten som låg bakom skolbombningarna.

Israeliska källor har tidigare fört fram att en attack berodde på en Hamasraket som skjutits för kort. Israel bedriver också en egen utredning av bombningarna.

Enligt The Guardian ska israeliska diplomater ha utövat påtryckningar för att få FN att senarelägga publiceringen av rapporten, tills den egna utredningen var klar.

FN:s generalsekreterare Ban Ki-Moon fördömer attackerna och betonade att FN-byggnader måste vara okränkbara.

– De som sökte och fick skydd där förnekades hopp, sade han på måndagen när rapporten släpptes.

Han uttalade också missnöje med att palestinska militanta grupper förvarat vapen i tre skolor, som dock var tomma och inte användes som härbärgen.

Detaljerna i rapporten är hemliga och endast en sammanfattning har publicerats. I sammanfattningen skriver Ban Ki-Moon: ”Jag noterar att det här är andra gången under min ämbets tid som generalsekreterare som jag blivit tvungen att tillsätta en utredning kring incidenter gällande FN-byggnader och FN-personal i Gaza.”

FN-organet UNRWA:s talesperson Chris Gunners fördömer även han bombningarna. Han betonar i ett mejl till Arbetaren att rapporten visar att Israels armé innan bombningarna fått flera varningar om de exakta GPS-koordinaterna för skolorna samt om att människor sökt skydd där.

– Inte i någon av skolorna som träffades eller deras omedelbara närhet fanns vapen, säger han.

Över 2 000 palestinier, merparten civila, dödades i bombningarna.

Arbetarmakt

Syriensolidaritet – massmördarens trogna stödtrupp

Jens-Hugo Nyberg

Arbetarmakt 9/5 2015

Den här karikatyren beskriver Syriensolidaritets hållning ganska väl

Det är inget nytt att gamla maoister och andra stalinister i regel är helt värdelösa i internationella frågor (liksom nationella iofs). Sällan visas detta tydligare än i fallet Syriensolidaritet. Föreningen bildades när inbördeskriget i Syrien bröt ut, med ett huvudsyfte att mobilisera mot en imperialistisk intervention eller rent av invasion av landet. Givetvis kan vi inte ha några som helst illusioner om att ännu en USA-ledd intervention skulle lösa några problem – tvärtom har en stor del av förtrycket, kaoset och förödelsen i regionen sin grund just i dessa interventioner. Invasionen av Irak ger ett tydligt exempel på att det inte är frihet och demokrati som följer i den imperialistiska inblandningens spår.

Emellertid var det från början uppenbart att Syriensolidaritet gjorde mer än att motverka imperialistisk intervention i Syrien. På klassiskt stalinistiskt manér innebär detta för dem att stödja och idealisera den regim som de intalar sig är det enda försvaret mot imperialismen. Kommunisterna kan visserligen ge sitt stöd åt militärt försvar mot imperialistiska trupper, även när detta försvar leds av reaktionära krafter och diktaturer. Exempelvis stödde Arbetarmakt försvaret av Irak vid invasionen 2003, och därefter motståndet mot ockupationen. Detta inte för att vi gav det minsta politiska stöd till Saddams diktatur eller de krafter som sedan ledde motståndet, utan för att ett nederlag för imperialismen underminerar dess kontroll över världen och dess fortsatta förmåga att invadera andra länder. En viktig del av vår linje var också att vi anser att de progressiva krafterna i Irak måste delta i motståndet, inte för att underordna sig, utan för att bygga upp sina styrkor och visa att motståndet kan ske på progressiv grund, genom att mobilisera arbetare, kvinnor och förtryckta för sina intressen, vilket måste innebära motstånd mot ockupationen. Men detta kan under inga omständigheter innebära att vi försköner eller tonar ner kritiken av diktaturen och de reaktionära krafterna, och framför allt kan det inte innebära att vi tar ställning för dessa mot de revolutionära och progressiva krafterna i det egna landet. Det är just detta Syriensolidaritet gör.

Ett minst sagt uselt flygblad

På första maj 2015 delade de ut ett flygblad i Stockholm som tydligt visar upp deras politik. Framsidan pryds av en teckning som visar Obama, Erdogan och Saudiarabiens kung Abdullah som med djävulska leenden – mycket djävulska leenden – underblåser elden i Syrien med en blåsbälge. I en retorisk fråga strax under antydts att bilden av att Syrien styrs av en hänsynslös diktator som mördar sitt eget folk är falsk. Sedan följer tre sidor idealisering av Assad, som

oavsett Syriensolidaritets önskedrömmar givetvis är just en massmördare och en hänsynslös diktator.

Syrien har konsekvent stött den palestinska befrielsekampen kan vi läsa. Samtliga arabstater ger dock sitt stöd – om än oftast inte mer än verbala – till den palestinska befrielsekampen. Allt annat skulle vara ett säkert sätt att väcka deras invånares vrede, så det betyder inte så mycket. Detta motsäger förstås inte att de skulle vilja se en seger för Palestina och ett nederlag för Israel. Men att prata kostar inte så mycket, det åtföljs sällan av så mycket konkret. Israel ser givetvis Assad som en fiende, men en stabil fiende som faktiskt inte gör speciellt mycket för att stödja en palestinsk revolt, och som inte på flera årtionden har varit något reellt militärt hot. Det finns från Israels sida inget stöd för en seger för revolutionen i Syrien. För deras de får kaoset gärna fortsätta, speciellt som det håller Assads uppbackare Iran och Hizbollah upptagna, och de har heller ingen anledning att föredra en osäker situation där nya krafter tar över – med all säkerhet även de fientliga till Israel – framför att Assad sitter kvar. Flygbladet lyfter fram att Syrien har tagit emot 500 000 palestinska flyktingar. Ja, många palestinska har bosatt sig i närliggande länder, men det är knappast en anledning att lyfta fram Assad som deras store förkämpe. Ännu mer motsägs flygbladets påstående av Assads truppers blockad och bombningar av flyktinglägret Yarmouk, som har dödat uppskattningsvis 2000 palestinier. Myten om att Syrien är och har varit ett antiimperialistiskt bålverk punkteras exempelvis av att landet, då lett av den dåvarande diktatorn, den nuvarande diktatorns far, Hafez al-Assad, stödde den imperialistiska attacken mot Irak 2001.

Vi får också läsa de vanliga propagandalögnerna – som Syriensolidaritet kanske har intalat sig själva att tro på – om att demokratin i Syrien har ökat under senare år. Må vara att det finns flera partier i parlamentet och flera kandidater i presidentvalet. En aldrig så välklingande konstitution och en ”opposition” av lojala partier betyder dock ingenting så länge det finns en diktator med en massiv våldsapparat bakom sig. Det är så situationen ser ut i Syrien, oavsett vilka illusioner dess trogna stödtrupper sprider.

Flygbladet går så vidare med att behandla Assadregimens massakrer. Eller rättare sagt, de gör sitt bästa för att förneka dessa. ”USA:s regering och allierade har spritt uppgifter om massakrer utförda av Assads regering”, kan vi läsa. ”Uppgifter som ofta visat sig vara felaktiga och de har i flera fall visat sig vara utförda av USA-stödda infiltratörer eller ISIS”. Därefter frikänns Assad för massakern i Houla i maj 2012, och gasattacken i Ghouta utanför Damaskus i augusti 2013. Med det är stycket om massakrer – förlåt, rapporter om massakrer –

slut, och intrycket vi får är att Assad nog inte är skyldig till några massakrer. Detta trots all massiv terrorbombning och hans hänsynslösa krig mot den egna befolkningen. Men detta vill Syriensolidaritet förneka.

För förtryckarna mot de förtryckta

Därefter följer själva försvaret av Assads rätt till våld mot folket. Flygbladet gör det lilla medgivandet att det finns saker som det är fullt förståeligt att folk demonstrerar emot. Dessa förklaras dock i första hand bero på utpressning från IMF:s och Världsbankens utpressning. Givetvis ska dessa imperialismens torpeders inblandning uppmärksammas, men Syriensolidaritet använder detta till att antyda att Assad inte kan lastas för landets problem. Delar av oppositionen tog till vapen skriver de sedan, och påpekar att regimen därmed enligt FN-stadgan har rätt att använda våld i ”självförsvar” (stalinisters dyrkan av FN-stadgan är en ständig källa till fascination). Givetvis ger flygbladet utländsk intervention skulden för att protesterna inte hölls på en fredlig nivå. Visserligen görs det lilla medgivandet att protesterna enligt oppositionen inleddes med att säkerhetsstyrkor tog tillfånga och höll kvar tonåringar som ritade slagord på väggarna. Observera att detta bara sägs vara enligt oppositionen, och att säkerhetsstyrkorna bara sägs ha tagit till fånga och hållit kvar tonåringarna. Detta till skillnad från att erkänna att de blev torterade, och att säkerhetsstyrkorna genast började använda dödligt våld mot protesterna. Nej, allt sägs vara delar av oppositionens fel, och detta på grund av en utlandsstödd intervention och att grupper som al-Qaida och ISIS redan från början dominerade. Inget är således Assads fel, och han har all rätt att använda det våld han finner lagom.

Förutom att Syriensolidaritets beskrivning av händelseförloppet är lögnaktigt kan vi notera att de tydligt försvarar en diktators ”rätt” att hålla sin befolkning nere med våld. Socialister och andra progressiva har en annan uppfattning – vi anser att de förtryckta har all rätt att bekämpa och störta diktaturer med våld. Syriensolidaritet hamnar helt på andra sidan barrikaden. Oavsett om de tror på de propagandalögner om ökad demokrati etc. som de för vidare eller inte, så ställer de sig helt bakom Syriens korrupta diktators ”rätt” att mörda all ansats till motstånd och uppror. Det finns ingen anledning att räkna Syriensolidaritet som progressiva, för att inte tala om socialister. De är eländiga apologeter för diktaturen och dess massmord.

Seger åt revolutionen!

Det har utan tvekan ända från början funnits stora problem med oppositionen och upproret. Redan innan det stalinistiska kommunistpartiet blev en stödtrupp till diktaturen saknades det någon organiserad revolutionär kraft som kunde samla ett uppror kring ett revolutionärt program. Det har från början av upproret funnits reaktionära islamister och imperialismetrogna grupper. Samtidigt fanns det en stor folklig mobilisering och demokratisk gräsrotsorganisering. Den progressiva delen av motståndet har tydligt förklarat att IS/Daesh och al-Nusra är fiender, men dessa, liksom andra reaktionära krafter som delar av upproret inte har brutit med utgör givetvis fortfarande ett stort hot. Om Assaddiktaturen störtas kommer kampen långt ifrån att vara över, de demokratiska krafterna kommer att ställas mot de reaktionära. Alla revolutioner innebär risker, och vi vet inte hur striden mellan olika krafter kommer att sluta. Det vi kan säga däremot är att den enda vägen framåt går genom att störta Assads blodiga och korrupta diktatur.

Oavsett hur mycket Syrien Assads stödtrupper hävdar att USA ligger bakom inbördeskriget har dess inblandning varit rätt försiktig, och den imperialistiska invasion som Syriensolidaritet länge pratade om var aldrig aktuell. Detta till skillnad från det massiva vapenstöd som den blodiga diktaturen har fått från den ryska imperialismen. Visserligen är det ganska naturligt att de inte tar upp denna aspekt, då de anser att Assad har rätt att försvara sin diktatur med vapen, och oftast lyckas hitta försonande drag hos den reaktionära ryska regimen – men detta

understryker ytterligare att de inte står på vår sida i kampen. Det är ingen slump att det vid flera tillfällen har förekommit stora porträtt med Assad på Syriensolidaritets demonstrationer och manifestationer. Vissa har försökt bortförklara det med att det har varit enskilda individer som haft dessa, men det är uppenbart att idolbilderna har tolererats, om de inte rent av i tysthet har välkomnats. Oavsett ifall Syriensolidaritets medlemmar ser sig som anti-imperialister, fredsvänner, vänster eller socialister finns det ingen anledning att betrakta dem som annat än eländiga försvarare (omedvetna eller ej) av den blodiga diktaturens massmord. Assad-solidaritet vore ett mer korrekt namn på dem.

Dagens Arena

Där IS gror

Duraid Al-Khamisi

Dagens Arena 16/4 2015

Det här är ett utdrag från [Magasinet Arena](#) #2 2015.

I många länder i Mellanöstern där totalitära regimer härskat har politisk islam varit den enda folkligt förankrade ideologin sedan britter och fransmän drog upp gränserna 1916. Det är inte konstigt att IS kan rekrytera människor som förlorat hoppet, skriver Duraid Al-Khamisi.

Daesh, Islamiska staten. Jag hör och ser dem överallt. I alla arabiska nyhetskanaler och debattprogram. I dag står de bara ett par mil ifrån **Bagdad**, min hemstad. En militär gruppering känd för halshuggningar, korsfästelser, förstörelser och hundratusentals människor som fördrivits ur sina hem.

Ända sedan **Irak–Iran**-kriget på 80-talet, ett krig som i grund och botten grundade sig i sekterism, har mina föräldrar känt sorg i sina hjärtan över ett slaktat folk. Bara de senaste tolv åren har dagliga terrorattentat, massakrer, massavrättningar och etniska utrensningar krävt närmare en miljon människors liv – ur samtliga etniska och religiösa grupper i landet. Blodbadet äger rum på de gator där jag växte upp, i städer där min familj brukade semestra. I skolor där vi lärde oss läsa och skriva.

Själv har jag i många år rest och arbetat i flera av länderna med flest medborgare i **IS** och andra sunnitiska islamistgrupper: bland annat **Syrien, Irak, Tunisien, Marocko, Egypten**. Även **Saudiarabien, Jemen, Libyen** och **Algeriet** har bidragit med en betydande del av jihadisterna i mitt hemland. Men jag har också arbetat i några av de shiitiska milisernas huvudfästen: Megaslumstaden **Sadr City** i Bagdad och Hizbollahland i **Beiruts** södra förorter.

Ofta kommer många av krigarna från de allra fattigaste områdena i dessa länder. Platser som framför allt har en gemensam beröringspunkt, förutom den utspridda fattigdomen: en utbredd klanmentalitet, brist på institutioner och ett fungerande rättsväsende samt ett demokratiskt underskott.

Det är i dessa samhällen med klanlojaliteter, som exempelvis slumområden, landsbygd och bondesamhällen, som fundamentalismen växer sig stark. Här föds extremismen i alla dess former.

Det leder i sin tur till att religionen blir den enda riktiga oppositionen mot diktaturerna.

För den som ingen mening finner i livet, som förlorat all tilltro till korrupta institutioner och politiska ideologier, är steget till radikalisering, en gemenskap, en alternativ maktordning, inte långt borta. Liv i fattigdom, förtryck, krig, sanktioner, ockupationer eller inbördesstrider är ofta bakomliggande orsaker till liv i hat och frustration.

När alla vägar till förändring och bättre liv känns avlägsna återstår till slut bara ett sätt att förändra: väpnad kamp.

När Saddam Hussein föll hoppades många irakier på demokrati. En del trodde på en ny storhetsperiod. Ett land där människor skulle få leva i fred, utan krig, sanktioner, förföljelse eller tortyrkammare.

Men nästan alla maktskiften i **Mellanöstern** det senaste århundradet har mer eller mindre byggts på vapenmakt eller militärkupper. Den som haft flest soldater och vapen bakom sig, och mest pengar, har segrat. Även om man plockat bort diktatorer som Saddam, **al-Assad**, **Mubarak**, **Ali Saleh** eller **Gaddafi** – så finns inget andrum för vare sig demokratiska maktövertaganden eller politiska reformer.

I många av de länder där totalitära regimer styrt har politisk islam varit den enda verkliga folkligt förankrade ideologin.

Traditionellt har ledarna i Mellanöstern också byggts sina samhällen på polisstater, en fruktad underrättelsetjänst och stark militär. Civilsamhället, där demokratikämpar och kvinnorörelser ingår, har förtryckts.

Den starkaste oppositionen har, i vilket land det än må vara, varit de religiösa rörelsernas väpnade grenar. Deras krafter räcker längst, finansieringen från olika intressegrupper är större, motiven och drivkraften är outtröttliga. Gerillakrigföring och terrorattentat är relativt billiga och effektiva krigsmetoder. Krigen pågår inte längre vid fronterna, utan slagfälten finns inom nationernas gränser – oftast på gatorna.

I och med **Sykes–Picot**, gränsdragningsavtalet som briter och fransmän beslöt om 1916 – och som gav Mellanöstern sina nya nationsgränser – hamnade klaner, etniska och religiösa grupper på olika sidor av gränserna, särskilt i Irak, Syrien, **Jordanien**, **Libanon** och på den arabiska halvön. De irakiska shiiternas tillgivenhet riktas idag många gånger mot Iran, de sunnitiska vänder sig till Syrien, **Turkiet** och Saudiarabien. Motsättningarna mellan shiiter och sunniter har funnits i över tusen år – vilket flera blodiga slag i historien vittnar om.

Det är just det som leder till att ett maktskifte i vissa länder, som Irak och Syrien – innebär att samhället delas på mitten – etniskt, sällan politiskt.

I modern tid gjorde shiiter och kurder uppror mot Saddam efter **Kuwaitkriget**. I Syrien var det främst den sunnitiska underklassen i storstäderna som demonstrerade emot **Bashar al-Assad**.

Religion i Syrien har varit lika med opposition. Minoriteter som alawiter, ismaliter, druser, assyrier och syrianer har, med få undantag, av rädsla för vedergällning, ställt sig neutrala i konflikten. Eller hållit sig till Bashar al-Assad. Eftersom minoriteterna under Saddam Husseins tid i Irak och under al-Assad i Syrien länge haft omfattande roller i landets institutioner har de inte haft samma skäl att bevärma sig. De hade skydd av lagarna, av systemet.

I Syrien och Irak tillhör minoriteterna ofta medelklassen. Storstadsborna går i riktning mot att leva liberala liv, är öppna för förändring, nya influenser och modernisering. Faktorer som står i direkt kontrast mot islamisternas konservativa, bakåtsträvande och ofta återhållsamma relationer med väst. I konflikt med islamisterna blir minoriteterna ofta lojala med makten.

Eftersom grupperna är i minoritet och saknar vapen och geografiska områden att söka skydd i är de först att hamna i våldets centrum. Av de anledningarna är mandéerna, en av Iraks ursprungsbefolkningar och den grupp som följer **Johannes döparen**, i stort sett utrotade i södra Irak. Yazidierna, som brukar definieras som kurder, har flytt i tusental till bergen.

Assyrier har fördrivits från sina hem i **Mosul** och turkmenerna, ett turkiskt folk i **Kirkuk**, har utsatts för en mycket påfrestande förföljelse.

Det statliga förtrycket som skulle hålla klanmentalitet, etnicitet och religioner i schack har ironiskt nog närt detta. Sekterismen, marginaliseringen och utstöttheten har sedan länge byggts in i systemet. Och därmed ökat de marginaliserade gruppernas ilska, missnöje och kamp. Oavsett vem som styrt.

Syrien och Irak är intimt sammanbundna. De sunnitiska klanerna i Syrien var bland de första att skicka krigare till Irak – redan före Bagdads fall år 2003. Tillsammans med irakiska stammar, som länge varit trogna regimen – Saddams halvmilitära milis, de svartklädda fedayeen, baathister, nationalister, höga militärchefer och underrättelseofficerare bildade de det sunnitiska motståndet mot **USA**. Det var exakt samma grupp av människor som med samma våldshandlingar som IS i dag begår – stod för förföljelsen av kurder, kommunister och shiiter under Saddams styre.

När den syriska revolutionen drog igång var de sunnitiska klanerna i Irak inte sena med att ge sitt stöd till revolutionen med vapenleveranser och krigare. Precis som andra sidan gjorde drygt tio år tidigare.

Finansiärer på den arabiska halvön sponsrar i dag sunnitiska militanta islamister i Syrien, medan Iran, Irak och shiitiska Hizbollah bistår med expertis och milismän till regeringssidan.

IS beskrivs ibland som världens rikaste terrororganisation. Tack vare pengarna från smuggelolja drar de in 16 miljoner kronor varje dag. Vart oljan går, och i vems ficka pengarna hamnar, går bara att spekulera i. En möjlig tanke är att en del av inkomsterna går tillbaka till finansiärerna på den arabiska halvön.

I dag pekas det iranska revolutionsgardets generalmajor **Qasem Soleimani** ut som den ytterste ansvarige för Bagdads försvar. De shiitiska miliserna, med lite hjälp av några få sunnitiska stammar och irakisk militär står också för offensiven för att ta tillbaka IS-ockuperade marker.

Iran har ett intresse i att försvara sina tillgångar på irakisk mark: oljan, hamnen i **Basra** och diplomatiska förbindelser med landet. Det är tack vare dessa band som Iran i dag kan kringgå många av landets sanktioner, genom till exempel irakiska bankkonton.

Plötsligt har Iran blivit en viktig allierad för USA. Eftersom Iran utgör ett hårt motstånd mot jihadisterna framstår landet som sansat i jämförelse med IS.

Allt detta sker mitt framför ögonen på Saudiarabien och Turkiet – som alltsedan Iran tog grepp om Bagdad gått miste om de stora olje- och handelsavtalen, en möjlig exportmarknad och därmed möjliga miljardintäkter.

Samtidigt bottnar Rysslands stöd för den syriska regimen i att landet utgör en viktig vapenexportmarknad för Ryssland. USA har också flera baser i länderna i och runt den arabiska halvön. För **Rysslands** del återstår bara marinbasen i den syriska Medelhavshamnen **Tartus**. Även Iran är beroende av regimen i Syrien när man ska beväpna den shiitiska Hizbollah-milisen i Libanon.

I länder där befolkningar sedan årtionden levt under totalitära regimer, förtryck, alienation och stigmatisering mister folk till slut tilltron till politik, institutioner och nationell identitet. Det är resultatet av att människor begränsats i sina möjligheter till medbestämmande, utbildning, deltagande, inflytande, yttrandefrihet, arbetar- och studentrörelser. Och dessutom förpassats till liv i angivarsamhällen, fattigdom och elände. I dessa länder tar de bakåtsträvande krafterna över.

Slutligen återstår för stora grupper bara ett alternativ till mobilisering och bättre liv: ett land som bygger på **Guds** ord. Eftersom moskéerna alltid är öppna för människor, samtidigt som ilskan, tomheten, uppgivenheten, makt- och meningslösheten växer sig mäktigare, framträder en vilja att tjäna något större: en stat fri från nepotism, korruption, orättvisor och misär – ett Guds rike på jorden.

Så kan det gå när en revolution som ursprungligen var fredlig och bottnade i frihetsdrömmar nu övergått till ett blodbad på kort tid, som fallet är med den syriska. Underklassens jakt på bättre liv och kamp för värdighet har i stället slutat med värsta typen av skräckscenarion med massakrer, massflykter, mord och förstörelse. Från alla inblandade sidor: regim, extremism- och rebellsidan.

Internationalen

Aktivister samlar pengar till en skola i Syrien

Per Leander

Internationalen 30/4 2015

Samtidigt som kriget rasar i Syrien och civilbefolkningen utsätts från terror för såväl Assad-regimen som jihadisterna i IS, kämpar folk med att få vardagen att fungera. Just nu pågår en insamling till en skola i den befriade staden Muadamiyet al-Sham några mil väster om Damaskus, så att barnen där ska få kunna lära sig läsa, skriva och räkna.

Människorna i Muadamiyet al-Sham var bland de första som revolterade mot den syriska regimen och staden styrs numera av ett lokalt medborgarråd. Men staden har drabbats hårt av Assads repressalier, och sedan två år är staden belägrad och invånarna lider svårt av brist på mat, vatten och mediciner. 1200 barn går på en skola i Muadamiyet al-Sham, men det är brist på resurser för att hålla skolan öppen och till att kunna avlöna lärare.

Föreningen Syrien-Sverige samlar därför in pengar som ska gå oavkortat till det lokala civila rådets arbete med skolan, med syfte att åstadkomma drägliga levnadsförhållanden för skolbarnen och därmed hela befolkningen.

– Det har nu gått fyra år sedan befolkningen i Syrien först gick ut på gatorna i fredliga protester mot diktatorn Bashar al-Assads blodiga regim. Trötta på social och materiell nöd och förtryck, och inspirerade av revolutionerna i Tunisien och Egypten, säger Helena Gillinger från föreningen Syrien-Sverige, som står bakom insamlingen till skolan.

– Det var fredliga protester som efter bara några dagar slogs ner med ett oförsonligt och dödligt våld av den syriska regimens säkerhetsstyrkor. Blodbadet började och pågår och pågår. Revolutionen beväpnades efter hand, men rebellernas knappa vapentillgångar och försvarsutrustning har aldrig kunnat konkurrera med Assads välgödda armé och de områden och städer som håller regimen stängens bombas regelbundet med oljefatsbomber och många människor lever under belägring i svält och armod, säger Helena Gillinger.

Över 200 000 människor har dödats och halva Syriens befolkning är på flykt inom och utom landet. Och utöver att hotet från Assadregimen, terroriseras befolkningen också av jihadisterna i IS, påpekar Helena Gillinger.

– Men det finns också ljusglimtar, även om de är få. I flera befriade områden i Syrien återuppbygger man skolor och sjukhus. Man slår sig samman och bedriver framgångsrik självförvaltning, odlar grödor på de mest uppfinningsrika sätt, leker, skriver, målar och läser. Det föds barn i Syrien idag och det är allas vårt ansvar att bidra så att de barnen får en barndom värd namnet, säger hon.

– Vi som ordnar den här insamlingen till skolan i Muadamiyet al-Sham är föreningen Syrien-Sverige. Vi bildades först som ett nätverk hösten 2011, med det gemensamma att vi reagerade

starkt på tystnaden kring Assads brott mot befolkningen. En del av oss har rötter i Syrien, andra inte, säger Helena Gillinger.

Under de fyra åren som Syrien-Sverigeföreningen har funnits, har föreningen samlat in runt 100 000 kronor till olika humanitära projekt inne i Syrien. Men det är inte så mycket som det låter, påpekar Helena Gillinger:

– Vi vill göra mycket mer för att hjälpa civilbefolkningen. Men en sak man förstår när man har kontakt med Syrien är att också det lilla betyder något. Att vi finns här och ser dem där borta betyder någonting för dem. För en sak är värre än att dö inför världens åsyn, och det är att dö i total tystnad.

Offensiv

Riv Fort Europas flyktingmurar

Per Olsson

Offensiv 29/4 2015

Hittills i år har över 1 700 flyktingar på väg till Europa drunknat i Medelhavet. Fort Europa har bara under årets första fyra månader skördat fler dödsoffer än under hela år 2013. EU:s skärpta flyktingpolitik och de allt högre murarna som omger Europa har förvandlat Medelhavet till en massgrav.

Under hela 2000-talet har över 23 000 människor på flykt dött i sina försök att nå Europa. Långt innan förra veckans katastrofer fanns varningar om att år 2015 riskerade att bli det mörkaste året hittills.

Antalet flyktingar över Medelhavet är stigande som en följd av krig, förtryck och fattigdom. FN:s flyktingorgan UNHCR larmade under andra veckan av april om att 500 människor har dött på den farliga båtresan över Medelhavet. Det var 30 gånger fler än under samma period i fjol.

I samma veva uppmanade UNHCR på nytt EU att öka insatserna för att rädda liv. Men inget gjordes. Det var först efter att ytterligare närmare tusen människor förlorade sina liv som EU:s

regeringschefer, under trycket av en växande opinion, möttes för att diskutera krisen i Medelhavet.

Vid sitt möte i förra veckan gav EU-pamparna sken av att man vill rädda liv, men det handlade mer om ett desperat försök att rädda det egna ansiktet och eftermälet.

Innan mötet hade dokument läckt ut som gav besked om att EU:s svar på mordet i Medelhavet var mer repression och än högre flyktingmurar.

”EU ska bara ta emot 5 000 av de flyktingar som nu kommer till Europa över Medelhavet. I fjol kom åtminstone 150 000 och fler väntas i år. Men ett läckt dokument inför EU:s extra toppmöte talar om en hårdare linje mot de flyktingar som nu anländer. Enligt the Guardian [brittisk dagstidning] ska alltså den största delen av dem som nu lyckas ta sig levande över Medelhavet till EU-länder sändas tillbaka med stämpeln olagliga invandrare.” (SVT den 23 april)

På EU:s toppmöte samma dag (den 23 april) fattades inget beslut om att endast ta emot 5 000 flyktingar. Men innehållet i det program som antogs pekar i den riktningen. Det ska bli mer resurser till bevakning, registrering och kontroll för att snabbare kunna avvisa flyktingar och förhindra att de tar sig till det land de önskar.

I det uttalande som antogs vid EU-ledarnas toppmöte sägs exempelvis att EU-insatserna Triton och Poseidon ska trefaldigas och att ökat stöd ska ges till bland annat Egypten, Mali, Niger, Sudan och Tunisien ”för övervakning och kontroll av landgränser och resvägar” samt för att ”inrätta ett nytt återvändandeprogram för snabbt återvändande av irreguljära migranter från medlemsstater som befinner sig i främsta linjen, samordnat av Frontex [EU:s byrå för gränskontroll]”.

Operationerna Triton och Poseidon syftar inte till att rädda liv och kan inte jämföras med räddningsinsatserna som utfördes av italienska Mare Nostrum, som enligt uppgift räddade 170 000 liv innan den lades ner med dödliga konsekvenser.

– Triton kan inte vara en sök- och räddningsoperation. Det är inte Frontex mandat, sa Frontexchefen Fabrice Leggeri i samband med EU:s toppmöte.

Mare Nostrums båtar patrullerade 100 sjömil från den italienska ön Lampedusa, medan Tritons båtar endast patrullerar 30 sjömil från den italienska kusten och Malta.

Inget ska heller dölja att en av anledningarna till att Mare Nostrum lades ner och ersattes av operationer i Frontex regi var att EU ansåg att liv- och räddningsinsatser skulle uppmuntra fler att fly.

Den hårdare flyktingpolitiken som EU aviserar döljs bakom fraser om att bekämpa flyktingsmugglarna.

Men det är inte flyktingsmugglarna som är orsaken till att antalet flyktingar i världen ökar. EU:s repressiva och hårda flyktingpolitik – att det inte finns några säkra och legala vägar in i Europa – göder flyktingsmugglarna.

Drygt 50 miljoner människor lever idag som flyktingar, vilket är det högsta antalet sedan andra världskrigets slut. Kriget i Syrien har drivit hälften av landets invånare på flykt, varav fyra miljoner har sökt sin tillflykt till i första hand angränsande länder. I Libanon (en fjärdedel av landets invånare har flytt från Syrien), Irak, Jordanien och Egypten finns det enligt UNHCR omkring 2,2 miljoner Syrienflyktingar, vilket är tio gånger fler än vad Europa har varit berett att ta emot sedan Syrienkriget inleddes år 2011.

Vad EU nu ämnar göra är att vidta åtgärder som gör det än svårare för flyktingar från exempelvis Syrien att nå Europa. Militära insatser ska sättas in för att spåra och förstöra de båtar som ska ta flyktingar över Medelhavet.

Förslag om bombattacker mot libyska hamnar har väckts. Efter Nato:s katastrofala krig i Libyen som skapade ett land i blodigt sönderfall med två regeringar, en myriad av miliser, ett överflöd av vapen och en hemstad för flyktingsmugglare, är EU på väg mot ett nytt krig mot Libyen.

Den upptrappade militariseringen av flyktingpolitiken och det ökade antalet avvisningar till havs påminner om den som bedrivs i Australien, där flyktingbåtarna stoppas av militär och båtflyktingarna skickas tillbaka eller interneras på obestämd tid i flyktingläger på önationerna Nauru och Papua Nya Guinea.

Såväl Australiens Socialdemokrater som Moderater står bakom den politik som säger att ingen båtflykting ska få bosätta sig i Australien. Istället ska de som inte direktavvisas till havs tvångsplaceras i fattiga Papua Nya Guinea. I utbyte mot bistånd har Australiens regering även fått Kambodja att ta emot båtflyktingar.

EU:s nya flyktingmurar betyder att människor kommer att fortsätta dö under sin flykt till Europa. Det räcker som argument för att flyktingmurarna måste rivas och säkra legala vägar öppnas upp. Annars blir varje förslag om humanitära visum som skall kunna utfärdas på EU-ambassader runt om i världen ett slag i luften. Fungerande humanitära visum förutsätter asylrätt och generös flyktingpolitik, vilket EU inte står för.

Dublinförordningen måste slopas och ersättas av rätten att söka asyl i det land man vill bosätta sig i samt avskaffa de regler som förhindrar anhörginvandring.

EU gör flyktingar till syndabockar för den politik som bedrivs på hemmaplan och globalt. Istället för att skapa jobb, bygga ut välfärden och lösa bostadskrisen rustar EU-länderna ned välfärden samtidigt som man rustar upp polis och militär samt deltar i imperialistiska krig som tvingar fler på flykt. Svaret är gemensam kamp för att återupprätta asylrätten – mot högerpolitik och rasism.

- Riv Fort Europa – kamp för rätten till asyl.
- Stoppa EU:s högerpolitik – gemensam kamp för jobb, välfärd och bostad. Låt de rika, storföretag och banker betala.
- Masskampanjer mot rasism och skuldbeläggning av flyktingar.
- Internationell solidaritet: Global kamp mot imperialismens krig och plundring.
- Skrota kapitalets EU & EMU.
- För ett demokratiskt och socialistiskt Europa i en socialistisk värld.

Imperialismen hotar Rojavas återuppbyggnad

Kristofer Lundberg

Offensiv 30/4 2015

Återuppbyggnaden av Kobanê måste ske med ett vakande öka mot imperliamsnes försök att skaffa sig inflytande över kurdernas framtid.

Efter månader av intensiva strider mot IS utropade kantonerna i västra Kurdistan och Rojavas försvarstyrkor, YPG och YPJ, seger i Kobanê. Men nu väntar nästa stora prövning för befolkningen – återuppbyggnaden och formandet av Rojavas framtid.

Segern i staden Kobanê var en efterlängtd milstolpe för den folkliga mobilisering som stod upp mot, drev ut och besegrade IS belägring och attacker.

Vad ligger bakom segern över IS? Hur kunde kurderna driva tillbaka IS tungt beväpnade terrorister?

I striderna mot IS och andra islamister stod kurderna i Rojava först ensamma i över tre års tid. De förde ett motstånd med undermåliga vapen och nästan helt utan tyngre militär utrustning.

Efter att IS hade tagit över Mosul, Iraks näst största stad, och lagt beslag på tunga vapen och fordon från den irakiska armén riktades dessa mot Rojava och framförallt den kurdiska revolutionens symbol Kobanê.

Kurderna vädjade om internationellt stöd, som uteblev. Istället växte folkbeväpningen fram med tusentals invånare som tog till vapen och anslöt till försvarsstyrkorna YPG och YPJ.

Från Kurdistans alla fyra delar anslöt sig motståndsmän och kvinnor, inte minst PKK:s gerillasoldater från Bakur som bröt sig igenom turkiska avspärningar för att bistå Kobanê. Folkmobiliseringen och den internationella solidaritetskampanjen med massdemonstrationer i hela världen satte press på USA att agera.

Idag vill imperialismen peka ut att segern möjliggjordes av den internationella koalitionen flygbomber. Men även om bomberna spelade en viss roll i att försvaga IS var de på intet sätt

avgörande för Kobanês seger. Bombningarna var begränsade och syftade aldrig till att helt slå ut IS, utan bara till att begränsa IS spridning.

Samtidigt vittnade YPG-soldater till Offensiv om att flygbombningar inne i staden försvårade motståndet och ödelade staden. Den 3 december 2014 berättade YPG-soldaten Rafael Rahl Qadr, stationerad vid fronten i Kobanê:

– Amerikanska plan har bombat sönder allt, vi hade klarat oss bättre utan detta. De har bombat sönder byggnader, men inte IS. De har bombat sjukhus, skolor, allt.

Det skulle ta fyra månader av intensiva strider och hundratals martyrer innan försvarsstyrkorna kunde utropa seger. Hur kunde IS besegras?

Kobanês kamp och hela Rojavas motstånd är mer än ett försvarskrig. Det är ett offensivt motstånd som handlar om att konsolidera vad man redan har vunnit. Det riktade sig mot IS, men också mot imperialismens och den turkiska statens försök att isolera kurderna.

Nyckeln till motståndskampens framgång har legat i dess folkliga karaktär, i befolkningens beslutsamhet och den politiska övertygelsen. När Assaddiktaturen för tre år sedan tvingades att dra tillbaka sina trupper från ockuperade områden i västra Kurdistan (norra Syrien), på grund av inbördeskriget, skapades ett maktvakuum. Kurderna var snabba att under ledning av PYD överta makten.

I Offensiv kunde vi rapportera om hur kurderna tog över nyckelbyggnader, ersatte regimens styre med egna strukturer och tog över makten över samhället. Sedan flera år hade en folkmobilisering inletts, ett politiserande av samhället på alla nivåer.

PYD-ledaren Salih Muslim förklarade i december 2014 när han träffade Offensiv att:

– Det är inte PYD som har säkrat makten, utan partiet förberedde befolkningen på att göra det. Ur själva organiseringen växte folkmakten fram.

På en stor konferens utropades tre kantoner – Kobanê, Jazira och Afrin – som tillsammans utgör Rojava. Kantonerna arbetade fram ett socialt kontrakt, närmast att likna med en gemensam grundlag som tar avstånd från den traditionella nationalstaten och statsbildningen.

Marxister har alltid pekat på att man inte kan ta den befintliga maktens institutioner och göra till sina egna. Man måste krossa dem och ersätta dem med sina egna. Det gäller också polis och militär.

Mycket av Rojavas samhällsuppbyggnad och PYD:s retorik påminner om socialism och är klart antikapitalistisk. Men PYD kallar det, precis som PKK-ledaren Abdulla Öcalan, för ”demokratisk konfederalism” och ”demokratisk ekonomi”. Vad detta innebär är oklart, men det är viktigt att påpeka att en revolution är en process och dess väg avgörs av massorna.

Som socialister betonar vi att för att ersätta kapitalismen och marknadens diktatur krävs kamp för ett demokratiskt socialistiskt samhälle i Rojava och i hela Mellanöstern. Otaliga exempel kan ges på misstag då rörelser och revolutioner stannat av halvvägs.

Den uttalade viljan i kantonerna är att gräsrotsdeltagande och självstyre ska ersätta marknadsdiktaten. Men för att möjliggöra detta krävs det kontroll över ekonomi och storföretag. Ett positivt exempel är att cheferna i de kooperativ som har vuxit fram är utbytbara och valda.

De råd som har etablerats i kantonerna på gatu-, kvarters-, stads- och kantonsnivå måste utvidgas till att innefatta samhällets alla nivåer, för alla etniska och religiösa grupper.

Det ökade inflytandet som människor har fått över sina liv och rädslan för IS fascistiska diktatur är drivkrafterna bakom befolkningens beslutsamhet till motståndet som ledde till segern.

De har med de senaste tre årens utveckling fått känna på vad frihet kan innebära, de har för första gången fått vara med i beslutsprocessen, att påverka sina villkor och de har fått nyckeln till att ta makten över sina liv.

Den kurdiska revolutionen är till stor del också en kvinnorevolution. De kurdiska kvinnorna är inte bara en nyckel i motståndet. I Rojava har de genom sin roll i de kvinnliga försvarsstyrkorna YPJ, men också i det politiska och sociala arbetet – för jämställdhet och mot feodala kvarlevor av hedersförtryck – kämpat till sig fri- och rättigheter som kvinnor i övriga Mellanöstern bara kan drömma om.

Även om IS ännu inte är besegrade och Syriens inbördeskrig fortsätter är IS idag inte det största hotet mot Rojovas kantoner. Det största hotet är imperialismens intressen som nu hotar att utnyttja Rojava för att flytta fram sina positioner och blockera vägen för en ökad antikapitalism.

I denna period är återuppbyggnaden av Kobanê en nyckelfråga. Kobanê är jämnat med marken, och i återuppbyggnaden kommer imperialismen att vara intresserade av att inte bara vinna kontrakt för återuppbyggnad, utan också för att etablera sina företag och hitta nya marknader.

Om inte en medveten politik förhindrar detta kommer det att vara möjligt för kapitalistiska aktörer att etablera sig och skaffa sig ett inflytande över kantonerna.

För att verkställa Kobanê's återuppbyggnad behövs betong. Den enda tillverkaren av cement i regionen är Turkiet, vars maktavare är motståndare till såväl kurdernas kamp som Rojovas självständighet. Rojava utsätts redan för ett embargo som upprätthålls av den turkiska staten.

Turkiet vägrar att släppa igenom varor till kantonerna. Den enda vägen är att smuggla in nödvändigheter över gränsen. Detta försvårar idag återuppbyggnadsarbetet. Den internationella solidariteten måste därför ställa krav på att Turkiet öppnar gränsen och häver embargot.

Rojava förtjänar den internationella arbetarrörelsens ekonomiska och praktiska stöd. Rojava utgör idag spjutspetsen i den kurdiska revolutionen och kan tända den nödvändiga gnistan för en löpeld av kamp och revolution i Mellanöstern och hela världen.

Proletären

Libyenkriget och flyktingdöden

Patrik Paulov

Proletären 30/4 2015

Tragedin på Medelhavet måste stoppas. EU-ledarna säger sig vilja rädda liv genom att militärt bekämpa flyktingsmugglarna. Men orsakerna till att miljontals människor i desperation flyr sina hem håller västledarna tyst om. De är nämligen medskyldiga till de krig och den terror som orsakat flyktingströmmarna.

Massdöden på Medelhavet engagerar och upprör. Det är tusentals som i överfulla småbåtar flyr till ett bättre liv. Tusentals som aldrig tar sig över muren till Fästning Europa, åtminstone inte levande.

När EU:s stats- och regeringschefer möttes i Bryssel förra veckan stod flyktingkatastrofen på dagordningen. EU:s sjöinsatser för att bevaka Medelhavet ska tredubblas. Flera länder lovade att bidra med fartyg, helikoptrar och flyg. Men det EU prioriterar är inte räddningsinsatser.

Det Natoleda kriget mot Libyen 2011 har fått allvarliga konsekvenser långt utanför det angripna landets gränser. Det har stärkt terrorgrupper och fråntagit många människor en inkomst, vilket i sin tur ökat flyktingströmmarna från de drabbade länderna.

”Det bästa sättet att hindra människor från att drunkna är att se till att de inte sätter sig i båtarna”, deklarerade Europeiska rådets ordförande Donald Tusk.

Istället för att resa frågan varför människor är så desperata att de utsätter sig för denna livsfarliga färd är EU:s lösning att förstöra båtarna. I vad som beskrivs som närmast en militär insats ska människosmugglarna och deras nätverk angripas liksom deras möjligheter att skeppa människor över havet.

Ingen på EU-toppmötet vill tala om västvärldens skuld till det kaoset, fattigdomen och terrorismen, vilket är en av de viktigaste orsakerna till de flyktingströmmar vi nu ser.

Låt oss titta på Libyen, det land varifrån en stor del av flyktingbåtarna utgår från.

För fyra år sedan, i mars 2011, gick en allians bestående av Nato, Golfstaterna och ytterligare några länder till anfall mot Libyen. Sverige bidrog med Jas-plan, en insats som stöddes av alla riksdagspartier från Moderaterna till Vänsterpartiet.

Det militära angreppet skönmålades som en humanitär insats för att rädda det libyska folket från den påstått folkmördande Muammar Gaddafi.

Med facit på hand vet vi att det inte var de libyske trupperna utan bombkriget som utlöste det verkliga blodbadet och dödade libyer i massomfattning.

Det var bombkriget som förstörde en fungerande stat vars oljeinkomster gett invånarna den högs-ta levnadsstandarden i hela Afrika.

Det var bombkriget som gav al-Qaida och andra extrema islamistgrupper en grogrund att växa i.

Det råder ingen tvekan om att det under Gaddafis styre fanns ett politiskt förtryck av oppositionella, eller att det 2011 fanns ett folkligt missnöje som angriparna och deras allierade libyska rebeller drog nytta av.

Fyra år efter krigsstarten finns missnöjda som har omvärderat sin dåvarande hållning.

”Det var bättre under Gaddafi... Jag trodde aldrig jag skulle säga detta, jag hatade honom, men det var bättre då. Vi hade åtminstone säkerhet”, säger en libysk student som brittiska The Guardian intervjuar i grannlandet Tunisien.

Det är inte svårt att förstå studenten.

Levnadsförhållandena i Libyen har dramatiskt försämrats. FN-organet UNDP pekar i sin rapport för 2014 ut Libyen som ett av de tre länder som tagit störst kliv bakåt när det gäller faktorer som fattigdom, läskunnighet och förväntad livslängd.

Dessutom befinner sig Libyen fortfarande i ett krigstillstånd. Där finns två regeringar som strider mot varandra. På gatorna runt om i landet finns ännu fler väpnade miliser som härjar utifrån egna intressen. En del av miliserna har kopplingar till al-Qaida eller Islamiska staten.

Webbsidan Libya Body Count räknar offer för våldet utifrån rapporter i media. Enligt sammanställningen för 2014 dödades under året 2825 människor. Antalet dödsoffer i år är så här långt 655.

Kaoset i Libyen påverkar långt utanför landets gränser, vilket i sin tur spärrar på flyktingströmmarna.

Även under Gaddafis styre så försökte människor fly till Europa via Libyen. Men då var Libyen mer känt som ett land som många vill komma till för att arbeta. När Nato började bombade förlorade miljontals migrantarbetare sin inkomst. Många av dem lever i omkringliggande länder under betydligt sämre förhållanden.

Bombningarna av Libyen har också underblåst krig och terrorism i andra länder. När den libyska statsmakten föll samman plundrades vapenförråden av Natos och Gulfstaternas libyska vänner, men också av andra krafter. Vapnen spreds söderut till länder som Mali och Nigeria, där terrorgrupper vunnit mark och sprider död om-kring sig.

Också konflikten i Syrien har underblåsts av Natos anfall på Libyen. Den US-amerikanske journalisten Seymour Hersh har granskat hemligstämplade dokument som visar hur amerikanska CIA ledde en omfattande verksamhet för att transportera delar av Gaddafis vapenarsenal till de väpnade grupperna i Syrien.

Det är vapen som med största sannolikhet hamnat i händerna på Islamiska staten, al-Nusrafronten eller någon av de andra mindre terrorgrupperna på syrisk eller irakisk mark. Vapen som bidragit till att konflikten i Syrien numera är källan den enskilt största flyktingkatastrofen i världen.

När Natos dåvarande generalsekreterare Anders Fogh Rasmussen formellt avslutade Libyeninsatsen 31 oktober 2011 förklarade han att den var ”en av de mest framgångsrika i Natos historia”.

Då instämde hela det politiska etablissemanget i Natochefens värdering. Idag är det knappast någon som vågar talar om Libyen som en framgång.

I medierapporteringen kring döden på Medelhavet börjar det istället höras en och annan röst som pekar på att flyktingkatastrofen är en av Libyenkrigets förödande konsekvenser. På

Aftonbladets ledarsida, som 2011 hejade på kriget, konstaterades förra veckan att det var ju ”vi” som bombade sönder den libyska statsmakten.

Hur undvika framtida flyktingkatastrofer? Om västvärlden och dess allierade slutar bomba sönder andra länder, och slutar ösa vapen över extremistgrupper som för stunden anses kriga för västs intressen, då skulle betydligt färre människor ha skäl att riskera sina liv på Medelhavet.

Fakta och bakgrund

1:a varningen

”Effekterna av ett Natoingripande skulle bli katastrofala. Vi har sett vad som hände i Kosovo och Afghanistan. Dessutom skulle en aggression uppmuntra islamistiska grupper att ta sig in i Libyen och komma över stora vapengömmor där. al-Qaida skulle kunna infiltrera och göra Libyen till ett andra Irak... Genom att förbereda ett militärt ingripande är imperialismen redo att öppna portarna till helvetet.”

Den etiopisk-belgiske Mellanösternexperten **Mohammed Hassan** i *Proletären* nr 14 2011. Intervjun är gjord kort innan den Natoleda koalitionen började bomba Libyen.

2:a varningen

”Kriget [mot Libyen] kan resultera en situation som i Afghanistan. Där har USA med hjälp av andra västländer skapat en centralregering som nästan inte har kontroll över någonting i det splittrade landet... Kaos i Libyen skulle riskera att förvandla Saharaområdet till ett paradiset för både al-Qaida och kriminella.”

Abdulhadi Khalaf, lektor vid Centrum för Mellanösternstudier vid Lunds universitet, intervjuad i *Proletären* nr 13 2011 dagarna efter att angreppet inletts.

3:e varningen

”Det är en plikt för alla demokrater och vänstergrupper att protestera mot interventionen i Libyen. Flyganfallen skyddar inte civilbefolkningen, de bara förstör landet.”

Den palestinska befrielsekämpen **Leila Khaled** i *Proletären* nr 19 2011 apropå att många vänsterpartier världen över stödde det imperialistiska kriget istället för att protestera mot det.

FN terrorstämplar al-Nusra – USA hjälper dem med vapen

Patrik Paulov

Proletären 7/5 2015

al-Nusrafronten och andra väpnade grupper är på frammarsch i nordvästra Syrien. Att offensiven stöds av Turkiet och Saudiarabien rapporteras öppet i media. Men tystnad råder om att FN:s säkerhetsråd stämplat al-Nusra som en terroristgrupp med band till al-Qaida som bör ställas inför rätta för sina brott.

En koalition av regeringsfientliga väpnade grupper i Syrien rycker fram i de nordvästra delarna av landet. Idlib, största stad i provinsen med samma namn, intogs i slutet av mars efter hårda strider mot den syriska armén. En knapp månad senare erövrade samma grupper delar av staden Jisr al-Shughur. Båda städerna ligger nära den turkiska gränsen.

Såväl Sveriges radio som internationella medier rapporterar öppet att det inte är några demokratikämpande ”moderata” rebeller som går i spetsen för offensiven, utan ”hårdföra islamister” som al-Nusrafronten.

Lika öppet talas om att offensiven möjliggjorts av ett massivt utländskt stöd från länder som Saudiarabien och Turkiet.

Krigare i al-Qaidagruppen al-Nusrafronten firar efter att de tagit över staden Idlib. Vapen från USA bidrog till deras seger.

Jamal Khashoggi, saudisk journalist och tidigare rådgivare åt kungadiktaturens regering, säger i en intervju i New York Times att ”jihadistkoalitionen” backats upp av saudiska och turkiska sponsorer. Han framhåller att samarbetet mellan Saudiarabiens och Turkiets underrättelsetjänster aldrig varit så bra som nu.

Den Washingtonbaserade nyhetsbyrån McClatchy rapporterar att al-Nusra och väpnade grupper som stöds av USA strider tillsammans. En förklaring till att de kunnat pressa tillbaka den syriska armén är, skriver McClatchy, pansarvärnsmissilen TOW som tillhandahållits av USA.

Också Israel spelar en roll i detta. Upprepade israeliska flygattacker mot den syriska regeringsarmén har försvagat dess möjligheter att bekämpa al-Nusra och övriga extremister. Den senaste israeliska flygbombningen i Syrien skedde lämpligt nog samtidigt som de väpnade grupperna gick på offensiven i Jisr al-Shughur.

Om den syriska armén snart kommer att kunna befria dessa områden och möjliggöra för invånarna att återvända återstår att se. I mångt och mycket styrs utvecklingen av hur mycket stöd utifrån de väpnade grupperna får. Utan den utländska inblandningen med vapen, pengar och krigare hade det förödande kriget med största sannolikhet aldrig brutit ut.

Oavsett hur situationen på marken utvecklar sig finns det anledning att lyfta fram det som hänt i Idlib och Jish al-Shugur. Här avslöjas ännu en gång västvärldens hyckleri i kampen mot terrorismen.

al-Nusrafronten är al-Qaidas officiella gren i Syrien. USA, Saudiarabien och Turkiet tillhör de länder som terroriststämplat al-Nusra. Att de bryter mot sina egna lagar när de stödjer en rebellkoalition där terroristorganisationen ingår verkar inte vara något bekymmer.

Allvarligare är att de bryter mot flera resolutioner antagna av FN:s säkerhetsråd som USA självt röstat för. Ett exempel är resolution 2170 som antogs den 15 augusti 2014. Resolutionen fördömer grova brott mot de mänskliga rättigheterna begångna av individer och grupper med

kopplingar till al-Qaida i Irak och Syrien. De två organisationer som pekas ut med namn är Islamiska staten (IS) och al-Nusrafronten.

De fasansfulla övergrepp som IS gjort sig skyldig till är väl kända. I det fallet har medier och makthavare inga problem med att stämpla dem som terrorister och förbrytare. Men FN:s säkerhetsråd pekar lika mycket ut al-Nusra som skyldig till kriminella dåd som dödar civila, orsakar förstörelse och underminerar stabiliteten.

Anklagelserna är befogade. När al-Nusra etablerade sig i Syrien gjorde de sig ökända genom blodiga bombdåd mot busstationer, skolor och andra civila mål.

Säkerhetsrådets resolution 2170 är enligt FN-stadgan bindande för alla medlemsstater. Texten fastslår att varje land ska arbeta för att bekämpa terrorismen. Krigare ska hindras att ansluta sig till IS, al-Nusra och övriga al-Qaidagrupper. Stöd i form av vapen och pengar ska stoppas. Resolutionen säger att målet är att terroristgrupperna ska avväpnas och upplösas.

Under de senaste decennierna är det många länder som utsatts för sanktioner eller bombats efter att de anklagats för att stödja terrorism. Men när USA och dess allierade gör det och helt öppet bryter mot FN-resolutioner mot terrorism råder totalt tystnad.

Varför skriver inte de stora svenska medier om hur väst bidrar till att stärka al-Qaidaterrorister i Syrien och struntar i FN-beslut och internationell rätt?

Ännu värre är att Margot Wallström och den svenska regeringen tiger. Sverige är djupt insyltat i delvis hemligstämplade biståndsprojekt till ”befriade områden” i Syrien. Att projekten också stöds av länder som USA, Turkiet och Saudiarabien väcker frågor. Är det ”befriare” som al-Nusra som svenska pengar går till?